

mindre for hver Enkelt; men det er dog vist, at Directionen altid vil staae som levende og blot have en advarende Haand ved Siden af sig, saa at den i Virkeligheden vil komme til at bære Hovedansvaret; men at den over sig har et Repræsentantskab, der kan vise den, hvor den har handlet for let, troer jeg kun kan være til Gavn. Jeg skal ikke opholde mig videre ved Sagen, eftersom det er bebudet, at der ved næste Behandling vil blive stillet Endringsforslag. Det vil derfor ikke være heldigt nu at gaae dybere tilbunds i Discussionen, navnlig om Virderingsforholdet, inden man seer, hvilke Endringer der fremkomme, idet Endringsforslagene maaskee tildeels kunne fremsætte sig for En med nye og bedre Ideer, end man har, eller ogsaa ville fremtræde i en Form, hvori deres Forkastelighed bedst vil vise sig. Jeg skal derfor blot tillade mig paa det Indstændigste at anbefale Sagens videre Fremme, hvorom jeg isøvrigt ikke nærer nogen Tvivl.

Ischærning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Ischærning: Repræsentantskabets Tilstedeværelse vil bringe Directionen til at taxere for høit, idet den nemlig saa bagefter vil sige, at dersom Repræsentantskabet havde fundet det for høit, saa havde det sagt det, og Repræsentantskabet vil efter den højeste Grad af Sandsynlighed indeholde ikke saa Medlemmer, som ønske Taxationerne saa høie som muligt; altsaa sidde Repræsentantskabet og Directionen ligeoverfor hinanden i en saadan Stilling, at de dække hinandens Ansvarlighed og stimulere hinanden til at sætte høie Taxationer.

Suel: Nei! den sidste Bemærkning var ikke rigtig. Efter Statuterne voterer Directionen først og derefter Repræsentantskabet; naar der er Meningsforskjel mellem disse Autorite-

ter, bevilges kun den mindste Sum. Deri ligger netop en stor Betyggelse, at kun Minimum bevilges. Det var isøvrigt ikke for at gjøre denne Bemærkning, at jeg udbad mig Ordet, men derimod i Anledning af et Par Ytringer af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (R. E. Larsen) om Taxationerne. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Bestemmelserne i Forordningen af 7de Juni 1827 ere forældede og trænge til Afsløsning, og jeg har tidligere her i Thinget havt Leilighed til at bemærke, at det forekommer mig, at man bør arbejde hen til at faae lovbestemte Taxationer, der baade skulle gjælde som Norm ved Skatteansættelsen og til Prioritetsefterretning, saaledes som f. Ex. Tilfældet er i Belgien, Norge, Italien og flere andre Steder. Paa deane Maade faaer man allerbedst den virkelige Værdi af de faste Eendomme frem. Paa den ene Side vurderes der til Paalæg af Byrder, paa den anden Side til Opnaaelsen af en Fordeel, og derved kommer man netop til Rigevægt, men da vi engang have Forordningen af 7de Juni 1827 om Udsaaen af Umhyndiges Midler, har man, naar man skal følge Lovgivningen, ikke Andet at holde sig til end denne; men dens Bestemmelser kunne suppleres saaledes, som Indbyderne have gjort, ved de Tillægsbestemmelser, som findes i Statuterne. Det ærede Medlem nærer nogen Tvivl om, hvorvidt man kunde paalægge Taxationsmændene at taxere og Retsbetjentene at lede Taxationerne efter disse Regler; i den Henseende maa det ærede Medlem have overseet, at det allerede er Lov for en bestaaende Creditforening, at specielle Regler skulle følges ved Siden af Forordningen af 7de Juni 1827. Hvis det ærede Medlem vil see efter i Lovsamlingen under 8de April 1851, vil han finde, at der er netop de samme eller i alt Fald ganske lignende reglementariske Bestemmelser, knyttede til Forordningen af 1827. Efter denne taxeres der af Taxationsmænd, og Taxationen ledes af Retsbetjentene. Det kan altsaa ikke være noget Ulovligt eller noget i legal